

HỒI 18

Chốn Phật Môn Cũng Nhuốm Bụi Trần

Lâm Diệp Tuyền nhìn Du Tăng cười khẩy rồi nói:

- Bốn nương xem ra Tri hòa thượng chẳng có chút thiện cảm với lão trọc Du Tăng.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Phu nhân nói đúng, bản tăng không có thiện cảm với lão hòa thượng Du Tăng.
- Bốn nương nhìn vào mắt ngươi là biết ngay.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Tại sao sư đệ nói như vậy?

Tri Ngộ Năng nhìn Du Tăng nói:

- Giờ mà sư huynh còn hỏi nữa à? Nếu huynh hỏi thì đệ sẽ trả lời, đệ cứ thắc mắc sao huynh không lui về Thiếu lâm tự để nhường tòa cổ trì Long Thiền này lại cho đệ? Chẳng lẽ đệ cứ mãi là tên sãi già trông coi hương đèn thôi sao?

- A Di Đà Phật. Suy nghĩ của sư đệ là tà tâm, còn giữ tà tâm đó thì sao sư đệ đến được Tây Thiên hầu Phật tổ.

Tri Ngộ Năng nhún vai:

- Đệ không ham đến Tây Thiên hầu Phật tổ mà chỉ ao ước được làm trụ trì ở Long Thiền tự thôi.

Tri Ngộ Năng quay lại Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền:

- Nếu nhị vị đạo chủ cần ngọn u linh kỳ và chiếc chìa khóa mở thiên lao phóng thích Nhiếp Thần Quân, bản tăng sẽ giúp nhị vị, chỉ cần nhị vị để ngôi cổ tự Long Thiền cho bản tăng quán xuyến.

Tích Lịch Bang mỉm cười, quay sang nói với Du Tăng:

- Lão hòa thượng có vị sư đệ tốt quá khiến cho Tích mỡ cảm tưởng Long Thiền tự của người chẳng thể nào tu đắc thành chánh quả.

- A Di Đà Phật. Đạo hạnh của kẻ tu hành mỗi người mỗi khác, Tích mỡ chủ không nên gán ghép cho tất cả chư tăng trong chùa.

Du Tăng nhìn lại Tri Ngộ Năng:

- Sư huynh rất tiếc cho con đường đạo hạnh của sư đệ.

Lâm Diệp Tuyền uốn éo đến bên Tri Ngộ Năng. Mùi phấn hoa từ thân thể Lâm Diệp Tuyền xộc vào mũi Tri Ngộ Năng, khiến gã hòa thượng bẽn lẽn nhìn Tích Lịch Bang.

Lâm Diệp Tuyền hỏi Tri Ngộ Năng:

- Tri hòa thượng thích ngôi chùa Long Thiền tự này lắm à?

- Bần tăng mơ ước từ lâu rồi, nhưng chỉ vì cây đại thụ Du Tăng nên chỉ có thể tơ tưởng mà thôi.

- Được, bốn nương sẽ giúp Trí hòa thượng được làm trụ trì ngôi chùa Long Thiền này nhưng ngược lại Trí hòa thượng phải giúp bốn nương và tướng công thu hồi ngọn tiểu kỳ u linh và chiếc chìa khóa kim ô tinh.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Bần tăng sẽ giúp nhị vị.

Tri Ngộ Năng nhìn Du Tăng:

- Chỉ cần nhị vị đảo chủ sớm đưa sư huynh Du Tăng về châu Phật tổ thì bần tăng sẽ phục tùng phu nhân và Tích đảo chủ.

Lâm Diệp Tuyền cau mày hỏi lại Tri Ngộ Năng:

- Ý của Trí hòa thượng muốn bốn nương và tướng công giết lão hòa thượng Du Tăng à?

Tri Ngộ Năng vừa gật đầu thì lão Thần Thâu nhảy đồng lên cất tiếng thóa mạ:

- Ê, tên trọc họ Tri kia, người tu hành cái kiểu gì vậy? Sư huynh của người mà người còn nhờ người khác giết thì người hết còn gì để nói rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu hừ nhạt một tiếng:

- Lão đại sư đừng giữ giới luật nữa, hãy phá giới mà trùng trị tên sư đệ vô lương tâm này.

Tích Lịch Bang lắc đầu, cười mỉm, nhìn Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Tích mỗ nói cho tên già sáu ngón biết. Du Tăng đại sư đã bị rắn độc của ta cắn rồi, muốn sống để tạo thêm quả phước, thì đừng dụng đến công lực, ngay cả lão cũng vậy.

Lâm Diệp Tuyền nhìn Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Người mà bốn nương muốn hành xử trước chính là lão đó. Lão đã giết bao là rắn của bốn nương, nên trước hết bốn nương sẽ chặt tay lão!

Lục Chỉ Thần Thâu nghe Lâm Diệp Tuyền nói giật thót một cái. Lão nghĩ thầm:

- Mụ rắn cái này đòi chặt tay mình thì mình đâu còn làm ăn được nữa. Không có đôi bản thủ kỳ diệu này thì chắc mình chết đói quá. Trong lúc ả rắn cái còn chưa chặt tay mình, thì chạy cho rồi.

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Lục Chỉ Thần Thâu bèn dọm cước pháp, toan bỏ chạy, nhưng lão vừa động thân thì đầu óc đã quay cuồng.

Lão đại sư Du Tăng liền thộp trảo vào những vết rắn cắn trên tay lão Thần Thâu. Đại sư ghé miệng xuống chỗ rắn cắn nút lấy máu bầm.

Du Tăng ngẩng lên phun ngụm máu bầm nút từ vết thương của lão Thần Thâu ra ngoài.

Đại sư nhìn Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Lục Chỉ Thần Thâu thí chủ đừng động thân mà nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần thí chủ cử động bước đi ba bước thì nọc rắn sẽ công vào tim mà chết. Muốn rời khỏi đây thí chủ phải trọc nọc rắn ra trước.

- Nói như đại sư thì lão Thần Thâu và đại sư chết chắc rồi.

- Ai cũng có số, có nghiệp cả. Nếu như lão thí chủ chưa tới số thì đây là cái nghiệp phải trả.

Lâm Diệp Tuyền lên tiếng:

- Du Tăng lão hòa thượng nói đúng đó. Nếu đã sáu ngón đi ba bước mà không chết thì bốn nương và tướng công sẽ rời bỏ Long Thiền tự ngay.

- Lão thâu nhi đã nghe Du Tăng đại sư cảnh báo rồi.

- Lão không chết bởi độc rắn thì cũng chết bởi tay bốn nương thôi. Nếu lão muốn sống thì tự chặt tay của lão đi, lúc đó bốn nương sẽ cho lão chút thuốc giải nọc rắn mà lẽ lẽ cuộc sống còn lại trên giang hồ.

Lâm Diệp Tuyền vừa nói dứt lời thì nghe tiếng Lỗ Trình hét lên từ ngoài Giảng Võ Đường:

- Đâu có được, lão Thần Thâu mà bị chặt hai tay thì chỉ có nước đầu nhập vào Cái Bang này mà thôi.

Lâm Diệp Tuyền quay ngoắt lại:

- Tên sãi nhỏ này đến nạp mạng cho bốn nương ta nữa đây.

Lâm Diệp Tuyền và Tích Lịch Bang thấy Lỗ Trình đội chiếc lư trầm bốc khói không khỏi cau mày thắc mắc.

Tích Lịch Bang hỏi:

- Tiểu hòa thượng sao lại đội lư hương vậy?

Nhiếp Thần Quân chấp tay sau lưng bước vào:

- Tiểu hòa thượng đội lư bởi hắn là kẻ biết giữ đạo nghĩa tôn sư, chứ không như tên Tri hòa thượng kia.

Du Tăng sa sầm mặt khi thấy Nhiếp Thần Quân. Lão đại sư buột miệng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật, sao lão Thần Quân lại ra được thiên lao?

Nhiếp Thần Quân nhìn Du Tăng nói:

- Nếu lão phu không ra được thiên lao thì lão đâu được yên với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Lỗ Trình quỳ xuống hướng mắt về phía Du Tăng:

- Sư phụ, chính đệ tử đã phóng thích lão Thần Quân.

Du Tăng cau mày:

- A Di Đà Phật, con đã phạm vào trọng tội.

Nhiếp Thần Quân bật cười khanh khách:

- Lỗ Trình thả lão phu ra để cứu các người mà các người gán y vào trọng tội, thật là không công bằng.

Nhiếp Thần Quân quay lưng:

- Các người bị Xà đảo chủ và phu nhân giết chết cũng đúng thôi.

Nhiếp Thần Quân nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng cần gì ở đây, theo lão phu làm đệ tử của lão cho rồi.

Lỗ Trình nhìn Nhiếp Thần Quân:

- Lão Thần Quân đã hứa với tiểu bối như thế nào? Nếu như người bội tín, Lão Trình sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức để biến thành ma đòi lão phải giữ lời hứa đó.

- Tiểu hòa thượng ép lão phu quá.

Nhiếp Thần Quân nheo mày:

- Được rồi, lão phu giữ lời với tiểu hòa thượng.

Nhiếp Thần Quân quay lại nhìn Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền: - Tích đảo chủ và phu nhân có thể nể mặt lão phu mà thu bầy rắn độc rời khỏi Long Thiên tự để lão giữ trọn lời hứa với sãi nhỏ này?

Tích Lịch Bang cau mày:

- Lão là chủ nhân ngọn tiểu bạch kỳ, chúng ta chủ nhân ngọn tiểu kỳ, thế thì sao chúng ta phải phục tùng lão chứ? Tích mỡ và phu nhân sẽ rời khỏi đây nếu như lão tặng cho chúng ta ngọn tiểu bạch kỳ và lão hòa thượng Du Tăng dâng ngọn u linh kỳ.

- Tích Lịch Bang, người tham lam quá, chắc lão phu phải trở chút công phu của lão mới được.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa vận công. Thân pháp của lão ồm tong như cây tre miếu thế mà vận hóa chân nguyên thuần dương thì cơ thể bất ngờ phình to lên như một quả bóng, đến tinh thần của lão cũng phát quang xanh rờn.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thấy Nhiếp Thần Quân phát triển nội công bản thân không dám xem thường. Hai người liền hợp nhất phát tác công phu Long Thiên Phụng Vũ.

Nhiếp Thần Quân đánh mắt:

- Ai cũng có tuyệt nghệ bản thân, nhưng lão phu không như lão trọng Du Tăng đâu.

Nhiếp Thần Quân dứt lời rống lên một tiếng thật lớn. Tiếng rống của lão chính là ma công quỷ vực thanh. Tiếng rống của lão như sấm động khiến cho cả tòa Giảng Võ đường rung chuyển dữ dội. Nếu so sánh tiếng rống quỷ vực thanh của Nhiếp Thần Quân và tuyệt kỹ Sư Tử Hồng của Đạt Ma Sư Tổ xem ra quỷ vực thanh còn lợi hại hơn gấp bội lần, bởi quỷ vực thanh có thể tập trung âm thanh công phá một điểm nhất định chứ không lan tỏa như tuyệt kỹ sư tử hồng.

Âm thanh quỷ vực thanh kết tạo thành những lực kinh vô hình tập kích bầy rắn độc và cả Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Tích Lịch Bang quát lớn:

- Long Thiên Phụng Vũ.

Cả Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền vận dụng thần công hộ thể vừa phối hợp đẩy về Nhiếp Thần Quân hai đạo kinh mãnh liệt.

Từ đôi tinh nhãn của Nhiếp Thần Quân một đạo hào quang xanh rờn phát ra đón thẳng vào đôi kinh Long Thiên Phụng Vũ của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Ầm...

Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền thối lui hai bộ hoàn nguyên thân pháp, trong khi Nhiếp Thần Quân vẫn không ngừng thi triển tuyệt chiêu quỷ vực thanh.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền chao động dữ dội ngỡ như hai con thuyền nan lọt vào dòng xoáy nước ba đào.

Tích Lịch Bang bậm môi, thòp trảo vào hổ khẩu Lâm Diệp Tuyền.

Nhiếp Thần Quân vừa cất tiếng rống quỷ vực thanh để rít dưỡng khí hòng gia tăng thêm công lực thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền lướt băng ra ngoài Giảng Võ đường để mặc lũ rắn độc nằm hết la liệt.

Nhiếp Thần Quân không rượt theo Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Lão quệt mồ hôi trán, thở dốc rồi nói:

- Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền quả là danh bất hư truyền.

Nhiếp Thần Quân thở ra.

Lỗ Trình thấy vẻ mặt lão lộ những nét khổ sở bèn buột miệng hỏi:

- Lão Thần Quân có sao không?

- Lão phu thi triển quỷ vực thanh hao tổn nhiều công lực nên choáng váng mà thôi.

- Tiền bối hãy nghỉ ngơi.

Nhiếp Thần Quân lắc đầu:

- Không được. Lão phu không muốn trở về thiên lao của Long Thiên tự. Lão đã thực hiện lời hứa với tiểu hòa thượng, nếu người có tình với lão thì hãy đến Hắc Mộc Nhai. Lão phu kiêu từ!

Nhiếp Thần Quân thả bước đến đối mặt với Du Tăng đại sư.

- Lão hòa thượng đợi, cái nợ mà Thiếu Lâm đã giam lão phu mười năm thì đến ngày đại hội chư tăng lão phu nhất định đến đòi lại.

- Đó là nghiệp quả của lão phải trả, nếu không có ngày hôm nay, đến ngày đại hội chư tăng, bần tăng sẽ thỉnh cầu với phương trượng sư huynh phóng thích lão Thần Quân.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt:

- Lão phu không cần xin bọn hòa thượng Thiếu Lâm đâu. Xem như hôm nay là cái duyên của lão phu với tiểu sai, cũng là cách lão phu trả ơn cho tiểu hòa thượng. Lão phu nói thật với lão hòa thượng, người may mắn có được một đệ tử như Lỗ Trình, lão không được may mắn như hòa thượng.

Nhiếp Thần Quân nói xong quay lưng đến bên Lỗ Trình:

- Lão rất thích tiểu hòa thượng đó, nhưng người phải cẩn thận tên Tri hòa thượng.
- Lỗ Trình sẽ ghi nhớ lời chỉ giáo của lão Thần Quân.

Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Lão phu đi đây.

Nhiếp Thần Quân nhìn lại Tri Ngộ Năng gần giọng nói:

- Nếu lão phu biết Tri hòa thượng hại Lỗ Trình thì dù người có trốn xuống âm phủ lão phu cũng bắt người lên.

Nói lời cảnh báo đó xong, Nhiếp Thần Quân mới phi thân ra khỏi Giảng Võ đường.

Nhiếp Thần Quân bỏ đi rồi, Du Tăng mới chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lão đại sư vận công trực nọc rần ra khỏi vết thương của mình. Du Tăng thở dài.

Tri Ngộ Năng bối rối vô cùng. Lão quỳ xuống:

- Sư huynh hãy tha tội cho sư đệ.

Du Tăng nhìn Tri Ngộ Năng, ôn nhu nói:

- Con đường tu đạo của sư đệ xem ra quá gập ghềnh. Lòng tham của đệ quá nặng, khó mà đến được Tây Thiên hầu Phật tổ, thôi thì đệ hãy hoàn tục, nếu có duyên với phật môn thì sư huynh sẽ độ cho sư đệ.

Tri Ngộ Năng bật khóc:

- Sư huynh hãy tha thứ cho đệ.
- Đệ hãy đi đi.

Tri Ngộ Năng đập đầu lạy Du Tăng. Y vừa lạy vừa khóc vừa nói:

- Sư huynh đừng báo cho Thiếu Lâm tự biết về đạo hạnh của đệ, để đệ còn có ngày quay về với Phật môn.

Du Tăng thở dài:

- Khi nào chữ tham tịch trong lòng đệ, đệ hãy nghĩ tới cửa thiền môn. Sư đệ hãy đi đi.

Tri Ngộ Năng lạy Du Tăng ba lạy rồi mới đứng lên trở gót ra khỏi Giảng Võ đường. Lão ra đến bên ngoài liền trở thuật khinh thuật băng đi như kẻ gặp ma chạy trốn.

Tri Ngộ Năng bỏ đi rồi, Du Tăng mới nhìn Lỗ Trình. Chạm vào ánh mắt khắt khe của Du Tăng, Lỗ Trình cúi gục đầu lí nhí nói:

- Sư phụ.

Du Tăng bước đến bên Lỗ Trình:

- Sư phụ cũng không thể giữ con lại chùa bởi con đã phạm trọng giới phóng thích Nhiếp Thần Quân.

Lỗ Trình ngược lên:

- Sư phụ tha thứ cho con!

- Sư phụ không trách con, nhưng con không thể ở chùa được nữa.

Du Tăng thở dài, đỡ Lỗ Trình đứng lên:

- Trước khi con rời khỏi chùa, con hãy xuống tịnh thất của sư phụ. Trong tịnh thất là tuyệt học Di Hình Cước Pháp, khi nào con tự thành hãy đi. Kể từ bây giờ sư phụ sẽ bế môn hạ, đến ngày đại hội chư tăng sẽ đến Thiếu Lâm chịu tội cho con.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Sư phụ, con làm con chịu. Thiếu Lâm phương trượng Đại Bi thiền sư có trị tội thì trị tội Lỗ Trình.

Du Tăng thở dài:

- Sư phụ không muốn một đóa kỳ hoa của Phật môn bị mai một.

Nói xong Du Tăng trở gót đi thẳng ra khỏi Giảng Võ đường. Lỗ Trình nhìn theo sau lưng người gọi khẽ:

- Sư phụ!

Du Tăng dừng bước quay lại:

- Nếu con còn là đệ tử của Du Tăng này thì hãy nghe lời ta.

- Phật tổ nói, cõi hồng trần là chốn sinh ly tử biệt, có hợp tất phải có tan, có sinh ắt có tử, con đừng vì lẽ thường tình luân hồi mà bi lụy. Sư phụ hy vọng nơi con, sau bốn mươi chín ngày, con sẽ là một thiết đầu đà của Long Thiền tự.

Du Tăng quay lưng thả bước đi trong khi nước mắt trào ra hai bên khóe mắt của Lão Trình.

Lục Chỉ Thần Thâu sau khi vận công lực trực nọc độc răn ra mới dám bước đến bên Lão Trình:

- Lão đệ, bây giờ lão Thần Thâu mới hiểu tấm lòng của đại sư Du Tăng. Lão đại sư kỳ vọng nơi lão đệ, nhất định lão đệ sẽ là một thiết đầu đà của Long Thiền tự.

- o O o -